

Слово про чорний полк

Богдан-Ігор Антонич

Об слово дзвонить слово — кусні бронзи віщі.

— Співаю, не клянущу

розгромленим полкам, пощербленим рядам, потрощеним когортам!

Хвала усім, що з пристрасстю цілують сестру на бойовищах,

а тим, що ляк в них, мов слимак у мушлі, й гнуть тростини спин, погорда!

Луна поразки б'є об мої вуха, мов з глибин безодні зради

громів, поламаних у кусні й схоплених у сіть, прощальна скарга.

Дивлюсь у морок, як тятиви скель, напнувши луки водоспадів,

мов стріли круто втіті, птаство криводзьобе викидають знагла.

Зоріє. В відвороті полк. Анабазис під небом африканським.

Ліс вбитих в небо списів коле місяць, кров руда тече із нього,

і ебеновий вождь з сережкою зорі у вусі, спів поганський

жбурнувши в хмари, наче визив, прокляне поразки бога злого.

Немає ласки — і багнети грузнуть в тіло, мов плуги в чорнозем,

у буйне поле чорних тіл багнети сіють зерно послуку і ладу,

щоб аж до сьомого коліна пам'ятали й знав назавжди кожен,

щоб син онукові, онук нащадкові, мов скарб, переказали,

як кріпили владу.

І густо стеляться один при одному, як вирубаний праліс,

у черепках почавлених булькочуть мозки, мов олива жовта.

Хто сіє кров, той жне зненависть. Тож беріть оце хрищення сталі!

Зеленоока чорна княжно, музо месників, калюжі бовтай!

Драconi, що бензину п'ють, на птахів схожі і на носорогів,

драconi, що плюють зміїну слину — оливо й вогонь зернистий,

являються, немов із місяця печер вернувшись, й їм під ноги

мітла комети, куряви здіймаючи, мете людей, мов листя.

На купах чорних рук і чорних ніг червона кров і жовта піна,

слизька смертельна піна з уст розтерзаних гарматним поцілунком.

Тюльпани надр підземних — вибухають, мов кущі вогненні, міні,

салютами з глибин землі вітаючи непереможно й лунко.

Гармати розкладають віяла димів, мов крила перед льотом,
зриваються й колесами толочать звали тіл і хлам заліззя,
на чорних щелепах клеїста смертна слина, очі злиплі потом,
пил з блях і слизь з ротів і крові грязь язик зорі рудої лиже.

Хриплять горлянки глухо, і мерзка ядуха пальці криво корчить,
мов листя сплащені долоні — квіти стоптані життя жагою
спалахують востаннє й кидають прокльони в небо богоборці.
Усі скарби за мить одну життя! Лиш ніч усіх назавжди гоїть.

Лопата сонця грузне в жовту теплу рінь, копаючи могили,
лопата сонця, хрест струнких вітрів, шакалів похоронний обряд.
О чорне тіло, в шовк рудий піску сповите, тихе і безсиле,
де перед миттю пристрасті кипіли ще! Землі долоне добра!

Хай чорна богоматір з жар-ікони поведе бійців до краю,
де вже дракони не лякатимуть, де тиша вічна й сонні води!
Б'є слово в слово — кусні бронзи дзвонять.
Так прощальний спів кінчаймо,
коли розбитий чорний полк в країну зір на вічну ніч відходить.

1936